

קאדיע מאָלאָדאָווסקי

מעשה לעך

№ 4

דער פישער = יונג.

אַ מעשה מיט אַ וואָלף.

די דאַמע מיטן הינטל.

ארויסגעגעבן דורך דער יידישער שול-אָרגאַניזאַציע אין פּוילן

1931

ווארשע

דער פישער-יונג

דער פישער-יונג

צו דער אַזיערע, דער מוטער,
האַט דאָס דאַרף זיך צוגעלענט,
מיט דעכלעך איינס לעבן אַנדערן, ווי שוואַמען.
און מיט נידעריקע ווענט.

איז אַ מיר ערגעץ פאַראַן,
שמאַל און קרומלעך, ווי אַ שפּאַלט,
קריגן קינדער זיך אַרויס,
כאַפּן מאַלקעס (*) אויפן ברעג.
אַלמע אַפּגעברענטע פישער
זיצן לעבן אויפן זאַמד,
קוקן איין זיך ווייט אין וואַסער,
אויפן הימל, אויפן וועג.

(*) מאַלקעס — קלוינע פישעלעך.

איבער אלע נעסטן-הייזלעך.
הויך און ווייס,
ווי א בושעל איבער זשאכעס,
שטייט דעם פריצם הויז.

ביי די מירן ליגן הינט און וואַרטשען,
אין די שטאלן קלאַפן פערד מיט דינע פיס.
און דער פריץ גייט אין ווייסע קליידער,
מיט געפארבטע וואַנצעס
און מיט געלע שייך.

**

אויף אַ רינג אינמיטן וואַסער
האַלט די אַזיערע דעם ווינט דאָ צוגעבונדן.
זאָיעט ער און דרייט זיך אום,
און ווען ס'שטאַרבט אָן אַלטער פישער,
ברומט דער ווינט און ס'קלינגט דער רינג

האַט דער ווינט דאָ שמענדיק אַרבעט,
גייט איבער דער אַזיערע און זעט,
זוען אַ פישער ווערט פאַרמאַטערט,
מרייבט ער אונטער אים די נעץ.

און ווען טונקל ווערט דער הימל,
שיקט ער שיפלעך אָפּ אַהיים,
און אַ קינד, אַ קליינעם, ווען ס'טרינקט זי
הויכט דער ווינט דאָס אויף אליין.

נאָר אין אַסיען וויל דער ווינט אַנטלויפן,
שלאָגט די כוואַליעס,
ברעכט דעם רינג,
שפייט מיט ווייסן שוים צום הימל
און דערטרינקט אַ בלאַנד קינד.

נאָר ס'ווערט מיד דער ווינט און לייגט זיך.
לייגט זיך רוען אויפן ברעג,
זוינט און כליפעט,
דייסט די שיפלעך.
און בלייבט ווידער אויפן רינג.

איז אַמאָל אַ בלאַנדער פישער
אַ טשעקאווער יונג געווען,
אין זיין שיפל
אויף דער אַזיערע אַוועק,
זען וואו וואוינט דער ווינט אין וואַסער,
זען דעם קלינגענדיקן רינג.

אז ער איז צוריקגעקומען,
האט אים קיינער נישט דערקענט :
הויך און דאר,
מיט האר באוואקסן,
אויף זיין שיפל
פארט ער אום, אן וועסלעס, רודער,
רעדט און שמועסט מיטן ווינט.

**

איינמאל אין א טאג, סוף זומער,
איז דער פריץ דורכגעפארן
אויף זיין פערד אליין ביים ברעג.

האלט דאס פערד דעם קאפ פארריסן,
שמעלט די דינע פיס פאמעלעך,
און דער פריץ שמייכלט, שווייגט,
ווארט די פישער זאלן זיך א בוק מאן.
מיט א ליבלעכן „גוט מארגן“,
מיט א העכט און מיט א קארפ.

ווערט דער פישער-יונג משוגע :
— הער נאר, — זאגט ער, — פריץ, פריץ !
זאג „גוט מארגן“ מיר, דעם פישער,

ביסס דאך צו מיין ברעג געקומען,
צו דער אַזיערע, צו מיינער.

הערט דער פריין אויף צו שמייכלען
(איי איז דאס א שלעכטער סימן!)
גיט א ריר מיט ביידע וואַנצעס,
ווי אַ ביזע קאַץ.

כאַפט דער יונג אים ביי די לייצעס,
גיט דאס גאַנצע דאָרף אַ ציטער,
און די הייזלעך ווערן שמילער, ווערן פינצטערער, ווי
נאַכט.

לויפן הינט און ס'לויפן רייטער,
לויפן קאַנטשיקעס און בייטשן,
ווערט צעשפילט ביים יונג די גבורת,
גיט אַ וואונק צום שוואַרצן וואַסער,
און פון אַזיערע, פון מיטן,
הויבט זיך אויף דער ווינט פון רינג.

איז דער פריין, ווי אַ בלעטל,
פון דעם פערד אַראַפגעבלאָזן,
קיינער ווייסט נישט וואַזאָהין —
אפשר אין די בלאַטעס, אפשר אין דער אַזיערע אַריין.

אלע יאר די אסיען-ווינטן
ברעכן אויס פון הויז א ברעט
און א דעמב ביים פריצס טויער,
און אוועק.

און דער פישער-יונג אין שיפל
פארט ארום און היט דעם ברעג,
זאגן אלע אים „גוט מארגן“,
ווער עס קומט און גייט אוועק.

א מעשה מיט א וואָרף

א מעשה מיט א וואָלף

אין פעלד זענען שעפסן געווען,
האט זיי א פאסטער געהיט און געזען.

האבן שעפסן געמעקעט, געדרייט מיט די עקן,
איז א וואָלף פון וואַלד געקומען פרעגן:

— ווער מעקעט עם ביי דיר אין פעלד ?

— קיינער מעקעט נישט, איך קאך פאר זיך א יויד
קלאפט דאס שמערצל אין דעם טעפל אזוי הויך.

איז דער וואָלף אזויעק,
מיט אן אראפגעלאזטן עק.

האבן שעפסעלעך גענומען טאנצן, מיט קאפיטעס שלאגן,
איז א וואָלף פון וואַלד געקומען זאגן:

— ווער טופעט עס ביי דיר אין פעלד ?

— קיינער טופעט נישט, א רעגן גייט, דו זעסט,
שלאגט דער רעגן אין די גרעזלעך אזוי פעסט.

איז דער וואַלף אוועק,
מיט אן אַראָפּגעלאָזטן עק.

האַבן שעפּסעלעך גענומען הוליען, אין קאַדריילן גיין,
איז אַ וואַלף געקומען מיט פאַרקריצטע ציין:

— ווער הוליעט עס ביי דיר אין פעלד ?

נאַר די שעפּסעלעך האָבן געפירט אַזעלכע זינגערייען,
אַזעלכע כאָרן,
אַז דאָס פאַסטעכל דעם תירוץ האָט פאַרלאָרן.

היינט, אַז דאָס פאַסטעכל דעם תירוץ האָט פאַרלאָרן,
ווער ווייסט, ווער ווייסט, וואָס איז מיט שעפּסעלעך,
געוואָרן.

די דאָמע מיטן הינטער

די דאמע מיטן הינטל

מאָטיוו פון ס. מאַרשאַק

מיט אַ גרויסן באַגאָזש
קומט אַ דאָמע צום באַן

אַ קערבל,
אַ קעסטל,
אַ קליין טשעמאַדאַן,
אַ פעקל,
אַ זעקל,
אַ פּודעלע גרויס, ווי אַ פינטל,
און אַ קליינינקער הינטל.

מ'דאַס גענומען אַ מענטש מיט אַ בלעך אויפן הימל
און מ'געגעבן אַ גרינעם, געשמעמפלטן קוויטל.

די באן גיט א פיף
און נעמט פארן,
און דאס הינמל
א ביל
און א שפרונג,
און פארלארן.

זוערט א גרויסער קוראזש
און מען ציילט דעם באנאזש :

א קערבל,
א קעסטל,
א קליין טשעמאדאן,
א פעקל,
א זעקל,
א פודעלע גרויס, ווי א פינמל, —
נאר וואו איז דאס הינמל ?

דערווייל שמייט א הונט,
א גרויסער, א בייזער,
א פוד מיט א פונט.

מען גיט אים א נעם,
און א יאג,

און אַ מראַג אויפן באַן
צום קערבל,
צום קעסטל,
צום קליין טשעמאַדאַן,
צום פעקל,
צום זעקל,
צום פּודעלע גרויס, ווי אַ פינטל,
אויפן אַרט פון דעם הינטל.

פאַרהאַקט
און פאַרפאַקט
אין מען פאַרט.
דריי נעכט
און דריי מעג
אַלין אין וועג.

דערנאָך קומט די דאַמע צו גיין מיט אַ רעש;
— גיט אַהער מיין באַנאַזש!

אַ קערבל,
אַ קעסטל,
אַ קליין טשעמאַדאַן,
אַ פעקל,
אַ זעקל,

א פודעלע גרויס, ווי א פינטל
און א קליינינקער הינטל!

גיס א שפרונג אויפן קאפ איר א הונט,
א גרויסער,
א בייזער,
א פוד מיט א פונט.

גיס די דאמע א קוויטש:
— רוצח, אט דאס איז מיין הונט?
אט האב איך א קוויטל...

זאגט דער מענטש אין דעם היטל:

— שא, שטילער, מאדאם,
דריי נעכט
און דריי טעג
ביסט געוועזן אין וועג,
איז דאס הינטל, קיין עין-הרע, געוואקסן
און געווארן א הונט,
א פוד מיט א פונט.

Printed in Poland

K. Mołodowska — Maselech

Copyright by
Zjednoczenie Szkół Żydowskich w Polsce

Druk. G. Piment, W-wa, Sierakowska 4.

אויסשליסלעכער פארקויף:

צענטראלער ביכער-לאגער „קולטור-ליגע“, ווארשע, לעשנאָ 40

21